

undladt at optage andre. Den høitærede Minister vil mulig sige, at han har optaget dem, som Regjeringen selv har foreslaaet, og som altsaa vare Regjeringen mest magtpaaliggende, og undladt at optage dem, som kom ind efter Forhandling med den høitærede Minister i Udvalget og under Forhandlingen her i Rigsdagen. Jeg bemærkede allerede ved 1ste Behandling, at en saadan Fremgangsmaade var ikke unaturlig fra den høitærede Finantsministers Side, fordi det var den for Folkethinget mindst behagelige Fremgangsmaade. Den høitærede Minister har dog, saavidt jeg kan skjønne, ikke ganske fulgt sin Regel, idet der vist findes Poster, som den høitærede Regjering tidligere har forlangt, men som den nu har undladt at optage paa Finantslovsforslaget. Jeg har saaledes f. Ex. set, at der findes optaget Understøttelse til en Kapitain, men der var ogsaa en Underofficer, til hvilken der var bevilget Understøttelse; jeg kan ikke se, at den er tagen med. Den høitærede Krigs- og Marineminister havde foreslaaet dem begge, men her kan jo ogsaa være en Adskillelse. Imidlertid har dette for os Forslagsstillere ingen videre praktisk Betydning. Vi foreslaa nemlig det høie Thing og haabe, at det vil billige det, at alle disse Poster, som have staaet paa Tillægsbevillingslovsforslaget, og som ikke vare udgivne inden den 1ste Juli, udflydes af Finantslovsforslaget uden Hensyn til Folkethingets Stilling til dem under en anden Drøftelse, og henvises til den Behandling, som Regjeringen iøvrigt maatte finde det passende, naar de ere forfaste her, at søge at undergive dem, altsaa f. Ex. at optage dem paa en Tillægsbevillingslov for 1881—82, hvor jo ogsaa de Poster, som Ministeriet selv skjønsvis har ladet falde, henhørende under samme Kategori, kunne finde deres Afgjørelse. Det, der altsaa, ialtfald efter min Opfattelse, vilde være konstitutionelt rigtigt — jeg skal gjentage min Udtalelse derom fra 1ste Behandling — var, at den høitærede Conseilspræsident og Finantsminister søgte en Tillægsbevillingslov for 1880—81 paa de Udgifter, han har afholdt uden Bevilling og agter at lade som saadanne indføre i Statsregnskabet for 1880—81, og at han dernæst, hvis nogle af de Udgifter, som her blive udfemte, men som tidligere have staaet paa Tillægsbevillingsforslaget, maa anses paatrængende nødvendige for ham at faae, søger disse Udgifter ved et Tillægsbevillingsforslag for indværende Aar. Dette vil være baade regnskabsrigtigt og konstitutionelt rigtigt. Jeg skal dog ikke opfordre den høitærede Minister til at følge den Vej; det er den høitærede Ministers Ansvar at søge Bevillinger og ikke vort Ansvar at paaktroiere ham dem. Det vilde være ganske den omvendte Verden, om man herfra skulde opfordre den høitærede Minister til at søge Bevilling; thi det er den ansvarlige Ministers Sag at søge at faae Dækning for sine Ud-

gifter, saa at de afholdes ifølge Grundlovens Bestemmelse i § 49, og dette er ikke vor Sag. Jeg har derfor ingen Bemyndigelse til i mine Medforslagsstilleres Navn at rette nogen saadan Opfordring til den høitærede Minister og gjør det heller ikke i mit eget, men jeg udtaler blot, hvorledes den høitærede Minister efter min Formening burde have haaret sig ad. Det er det Thing vil, ved at kaste et Blik over vor konstitutionelle Historie, og, forsaavidt man er kjendt med andre Landes, ogsaa over disse, vide, at for det Første er Stattebevillingsretten egentlig det, hvorefter den hele Frihedsret fra Folkets Side famler sig. Stattebevillingsretten for Repræsentationen danner egentlig Hovedpointet i Adskillelsen mellem Absolutisme og Konstitutionalisme, og man vil nøie lægge Mærke til, at jo omhyggeligere ansvarlige Ministre forstaa at anvende vedkommende Grundlovsbestemmelse, her § 49, desto sikkrere Vogtere ere de for Folkfriheden i alle Forhold. Paragraf 49 siger: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov“, en Hovedbestemmelse, som var sørgt delvis tilfidebestudt i 1853 af Svanned ved en foreløbig Forlængelse af en midlertidig given Lov, der dog angik et rent praktisk Forhold, nemlig at faae Tid til at faae Rigsdagen opløst og atter indfaldt. Det var i sin Karakter, naar Bestemmelsen skulde tilfidebestydes, omtrent den mildeste Form, man kunde tænke sig. Den eneste Conseilspræsident, vi have haft, der har tilfidebestudt denne Paragraf og det paa en Maade, jeg ikke behøver at betegne nærmere, er den nuværende høitærede Conseilspræsident. Han har opkrævet, antager jeg, en 20—25 Millioner Kr. Skat af det Lands Borgere, som han regjerer over, uden at have faaet Skatterne vedtagne efter Bestemmelsen i Grundlovens § 49, og han har udgivet omtrent et lignende Beløb uden til Dato at have faaet det bevilget af Rigsdagen og uden derefter at have faaet Billigelse deraf endnu, og han vil vist aldrig faae det af noget dansk Folkething — jeg siger udtrykkelig et dansk Folkething. Den høitærede Conseilspræsident staar i denne Henseende overfor denne Hovedbestemmelse albeles uden Eksempel. Jeg veed ikke, om han kan finde noget i noget andet Land i Verden, men Hertillands vil den høitærede Minister for-gjæves søge efter et Mønster for sin Fremgangsmaade. Han bærer endnu og vil stadig bære paa det, at han har udgivet over 20 Millioner af Landets Midler uden Bevilling, uden Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. Dette er nu allerede en ældre Historie, den kjende vi meget nsie. Det var kun en Indledning til, hvad jeg vilde sige om den høitærede Ministers Stilling med Hensyn til Tillægsbevillingsager. Formelt er det jo et Grundlovsbrud, naar der afholdes Udgifter, der ikke have Hjemmel